

BEYAZ

M. Zahit EREN

*her adımında
sonsuz ben'ler koymuşumdur
boşluğa
ve ben yine dolmuyorum*
(Asaf Halet Çelebi-Adımlar)

Kara kara düşünmekten pamuk tarlası saçları kömür çukuruna dönen adam, günler sonra nihayet evinden dışarı çıkabildi. Zamanın renginin (var mıydı?) yalnızca beyaz olmadığı günün akşamı oluşuyla da bilinebilirdi zira ya da ömrün kefenle bitmesine rağmen kara toprağa muhtaçlığından. Zaten zaman da ruh gibi hep var olan ve değişmeyip “görünenle” bilinen, özü kaybolmayan değil miydi? Varsa yoksa buruşuk ten, damarlı el, yorgun beden, bükük bel veya fersiz gözdü zaman; oysa yıkılan kalplerle (eşya mı ki kırılınsın?) de anlatılabilir, ruh orada da bunalabilir, daralabilir, sıkışabilir, evinden çıkmak isteyebilirdi ama ne yazık ki kimsenin aklına böylesi düşmüyordu. Tam düş ile düşünce, düşünce ile düşmeyi birbirine bağlayacağı sırada, sağ kulağının kepçesini perdeleyen saç tellerinin kirpiğiyle aynı tona ulaştığını hissetti. Boyanma değildi bu, karışmaydı. Siyahı arttıkça genişliyordu çünkü uzun ensiz yağmur damlaları. “İçinde ah olan yerinde duramaz ki hiç!” dedi adam, saçı okşanmayıştan kalkıp göç eylemiş dilekçi çocuğu selamlarken. Kulağında madenî titreşimlerle kaldırımı döndüğünde kanatlı kar tanelerinden birinin çatılardan binaların arasına inişini gördü ve onun genişlik veren sesini duydu. İki ses birbirine ne kadar da benziyor? Dişinde kahvaltıdan kalmış susamlar canını acıttı. Acaba balkon korkuluğundakilerden yer mi? Emindi o eşsiz yaratılıştaki incilerin de avaz avaz bağırdığına gökten inerken ve yine ruh kabul etmiyordu da beden

kirini, ondan ağır ağır çıkıyordu göğün bilinmez katlarını, yeryüzünde düş eyleyenin de kirlenmeyi görülmemişti hiç. Sol kaşının üstüne gelen uçlar kirpiklerine uzansa da aldırma, artık katlanması gerektiğini düşündü bu sefer. Katlanmak, razı gelinmeyenlerden kanatlanabilmeyi nasıl da mümkün kılıyor, insanın içine büyümesi sanki.

Mahalle berberinin tabelası ona el sallamasaydı, karalar saçlanan koca adam “kişinin kendini büyülemesi bile olabilir” de diyecekti muhtemelen. Berber onu tekraren saçının durumuna götürdü, renklendirebilirdi veya uzamamış gösterebilirdi, evet ama hiçbir şeyin değişmeyeceği de o kadar açıktı. Hem ne diyecekti ki berbere? “Biraz mazi sürmenizi istiyorum, alınma düşen gereksizleri de siliniz lütfen. Ayrıca kulaklarımın arkasına gelenleri tamamen unutmak istiyorum, son olarak onları ortasından açılmış bir kitap hâline getirirseniz çok memnun olurum berber bey.” dese elbette kabul görmez, “Aklından zoru var.” diye yaftalanırdı hatta. “Beyaza boya, üstlerden hafif kırp, yanları düzle, bir de ikiye ayır.” türünden sözler de koca adamın dilinden geçmezdi. Aklından zoru yok, akıyla zoru vardı üstelik. Berber çetrefili fazlasıyla üzdü koca adamı; dükkânın önünden geçerken temposunu artırdı ve camdan içeri bakmadı bile. Oysa aynalar sonsuzluğunda kaybolan, çoğalan ya da var olan adamların adı konulmamış ama hayatlarına uzun gelmiş yüklerini anlamlandırıp yıllarca boyun büktükleri olanca ağırlığın yerlerde tel tel dağılıyla verdiği garip rahatlamayı seyretmek, çetrefilini dağıtmaya yeter de artardı.

Saçları karalanan adam berberden sonra yürüyüşüne devam etti. Caddede boya soğuğa rağmen ağaçlarda tek tük tutunabilmiş gözyaşlarını, yine “beni hor görme gardaşım” yüzlü başka bir dilekçi çocuğu, Chopin’in Spring Waltz’ini kanatlandıran kelebeği, toprağında ilerleyen karıncasını selamlayan camgüzelini ve en son dolmuş durağında okuduğu şiir kitabında kendini bulduğu dizenin altını hararetle çizen gencin yanaklarına doğru açılan “gülzar”ını gördü. Zihnine gecedan yerleşmiş, bahtını iki kara arasına alan adamın kasvetli türküsüyle oyun parkına geldiğinde gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Dikenli kar tanelerinin ardında diz çökmüş bembeyaz elbiseli hanımefendiyi olağanüstü benzerliğinden fark edememişti çünkü. Saçları hayal denizinde karaya vuran adam ilk kez hiçbir şey düşünemedi.

Gecedan açık kalan radyoda bahtı karaya bulanmış adam, gözüne inen perdenin türküsünü söylüyordu.